

Publicerad 2020-01-13 21:12 av Aloisia

Skuld, ansvar, hopp (Min klimatkamp 13/1)

Jag läser en text i dagens tidning skriven av en professor vid universitetet i Sydney. Klimatkrisen och bränderna väcker nya frågor, säger hon. Vem som är skyldig och hur vi kan kräva ansvar.

Kan man kräva ansvar?

Det verkar som att hon kommer fram till att vi alla är ansvariga (åtminstone alla i "väst" eller vad det kallas nu för tiden - i-länder?) Att vi alla är skyldiga till "omnicid", dvs allmord (jämför genocid -folkmord). Men att ingen har en medveten avsikt att döda allting.

De skyldiga måste ställas inför rätta, anser hon.

Det lär inte hända, tänker jag.

Medvetenheten om klimatkrisen måste öka. Viljan att agera måste öka.

Det är en svår balansgång; hur pratar/informerar man om klimatet utan att antingen få människor att känna att detta är ju helt hopplöst och bli handlingsförlamade, eller också få folk att känna att det finns massor med fiffiga tekniska lösningar som kommer att rädda oss?

Hur hittar man rätt läge mellan att vara för pessimistisk och att vara för optimistisk? Mellan att skrämman skiten ur alla, och att lugna för mycket? Människor reagerar dessutom olika, det som skrämmer en berör inte alls en annan. Det som lugnar några skrämmer andra.

Det finns dom som pratar om klimathysteri. Samma människor kan sen säga att om det verkligen vore allvar skulle det pratas mycket mer om klimatet, ageraras mera. Dvs pratar/skriver man mycket om klimatet visar det att det är en påhittad kris, och pratar/skriver man inte om klimatet så bevisar det också att det inte finns någon kris.

Ju mer man/jag läser desto svårare är det att vara optimistisk. Jag har hela livet haft en pessimistisk grundinställning, jag har försökt "tänka annorlunda", men på senaste tiden har jag börjat acceptera att jag är den jag är och inte kommer att kunna ändra mig.

Jag läste för ett tag sen en mening som gjorde starkt intryck på mig. Den gick ut på att det måste inte finnas hopp/man måste inte känna hopp för att agera. Man kan alltså känna att läget är hopplöst, man kan känna att det är meningslöst att göra något, men ändå handla.

Känslan/tanken utesluter inte handling.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aloisia med Poeter.se id #14332 innehar upphovsrätten